-inn illgjarna. — Þú lýgur, bandakona! æpti sá litli drengur,
og roðnaði um leið í framan. — Mjer þykir vænt um móður
mína, mjer þykir vænt um systir mína, og meðan faðir minn
lifði, þótti mjer vænt um hann. — — Hann vanta ekkji bri-
-jóstgjæðin — þennan snáða — sagði Padichon. Brjóstgjæði?
Hvað er það? spurði (litli) drengurinn, og um leið snjeri sjer
að Rósu. Að kenna í brjóstunum mein sem eru svangir og þi-
rstir, um minnfólk sem er þreitt, eins og hann aumingja
Antoine var í gjær, sem að þú þraungvaðir til að sækja vatnið
sem hann hafði gleimt að kaupa handa þjer. Það eru ekkjer ein-
-ar, sagði Julien, að menn eru þyrstir, svangir og linir. —
Ert þú þá aldrei þyrstur eða svangur, Julien? spurði Rósa hann;
Þegar jeg er svangur borða jeg, þegar jeg er þyrstur drekk
jeg, svaraði Julien. Af því þú átt nokkuð til að borða og
drekka, en þegar maður á ekkjert? mælti Rósa. Þá gje-
-tur maður keypt, svaraði Julien. En þegar maður ætlar að
kaupa nokkuð þarf maður að hafa peninga, Julien! Það
veit jeg vel, Rósa, svaraði Julien. Það eiga ekkji allir penin-
-ga, tók Julien, og setti á sig alvörusvip. Hefur þú ekkji
peninga? á móðir mín ekkji peninga? á Padichone ekkji pe-
-ninga? Rósa svaraði: móðir þín á peninga, af því hún vinnur,
Padichone og jeg við eigum peninga af því við störfum!
Þá gæta allir, sem nauðgar peninga eiga, unnið og á þann
hátt aflað sjer peninga, sagði Julien, sem nú fór að þreit-
-ast að gjeta þessa gaum. Það eru ekkji allir sem þá atvinnu,
sagði Rósa lærins. Viltu ekkji að jeg segi þjer sannleikann
Rósa? spurði Julien, og andvarpaði mæðilega um leið, þú
hefur gjert mjer leiðindi um stund, mjer þykir meira gam-
-an að hafa hundinn minn hjer hjá, en að hlusta á þig.
Jeg sagði áðan kæra Rósa, þetta er ekkji barn, það er púki,
sagði Padichone við ena ungu barnfóstru. — Jeg er púki!
þú skalt ekkji segja það að raunalausu! kallaði Julien. Jeg
fer og sleppi hænsnunum úti í jurtagarðinn, tek úr skjald-
-unnar, og gjeri alt illt sem jeg gjet. Eftir þessi áminnandi orð,
tók Julien til fótanna, svo Padichone og Rósa urðu laf-
hræddar. Báðar hlupust þær út að aptra honum með
hennnar sinnum, en hann hljóp í hænsnagarðinn, og
ætlaði að ljúka upp hurðinni að honum, en hún nauðþe-
-gar hrökk upp, af sjálfri sjer, og kom þar út fugl skri-
-tka, sem var gömul. hún hjelt enn þá uppi vanvirðunni sem